

Jernbanernes Tjenestemænd, som har en god Pensionslov, kommer ind under den. Det er ret mærkværdigt, at man ikke har tænkt paa at sikre Postvæsenets Tjenestemænd paa en eller anden Maade. Man mener maaske, at de ikke er udsatte for saadanne Farer som Jernbanernes Tjenestemænd, men det er ikke rigtigt. De Postvogne, der følger med Togene, og som i Ekspres- og Hurtigtogene ofte bliver benyttet som Beskyttelsesvogne, er delte i to Afdelinger, den ene Halvdel for de Jernbanefunktionærer, der fungerer som Pakmestre, og den anden Halvdel for Postpakmestrene. Indtræder der nu et Uheld med en saadan Vogn, vil selv den Jernbanemand, der har en meget kort Anciennet, i Henhold til Pensionsloven faa $\frac{2}{3}$ af sin Løn i Pension, vistnok endda beregnet efter den højeste Løn, han havde opnaaet som Jernbanefunktionær, hvorimod Posttjenestemanden, naar han ikke har været ansat 10 Aar i Statens Tjeneste, ikke vil kunne opnaa nogen som helst Pension. Det forekommer mig, at dette ser højst mærkværdigt ud. De to Mænd udfører det samme Arbejde i selv samme Vogn, og kommer de galt af Sted, eller der sker et Kørselsuheld, hvorved Vognen bliver ødelagt, og de mister deres Førlighed, er der ikke noget Forhold i, at de er stillede saa vidt forskelligt, at den ene faar Understøttelse, medens den anden bliver afvist. Og for Postpakmestrene, som ofte maa søge efter deres Vogn paa Stationerne i Mulm og Mørke eller vandre med svære Pakker over Skinnerne, kan der meget let ske Uheld. Man maa vist indrømme, at der her begaaes en Uretfærdighed overfor Postetatens Funktionærer.

Jeg skal fremdrage et Par andre Eksempler paa, hvor vel hjælpne Jernbanernes statsansatte Tjenestemænd er i Tilfælde af, at de kommer til Skade. En Togbetjent, der paa Grund af Svagelighed efter et Ulykkestilfælde havde været sygemeldt i længere Tid, fik en Pension paa 1,293 Kr. foruden adskillige andre Godtgørelser. En anden Togbetjent fik en Pension paa 1,373 Kr. og yderligere en Erstatning af 218 Kr. En Togbetjent var sygemeldt i 2 Aar og $5\frac{1}{2}$ Maaned, en anden i $1\frac{1}{2}$ Aar med fuld Løn og fik derefter den højeste Pension. Det er der nogen Mening i, at Fremtiden paa den Maade er sikret for dem, naar de kommer til Skade i Statens Tjeneste, saa at deres økonomiske Stilling ikke bliver saa truet som den før omtalte Postpakmesters. At

Postpakmestrene ofte er udsatte for Ulykkestilfælde, som fører til længere Tids Sygeleje, og hvoraf de har Men i Fremtiden, er sikkert, thi det er et ret farefuldt Arbejde, de har. Det er ikke længere siden end den 16de September, at en Pakmester blev dræbt under sin Tjeneste paa Odense Station.

Efter at jeg her har omtalt disse enkelte Tilfælde — og man vil sikkert ved en Undersøgelse træffe mange lignende —, skal jeg nævne, at Postvæsenets Tjenestemænd og særlig Pakmestrene har i længere Tid gennem deres Organisation villet søge Ministeriet for at faa en Ændring i deres Pensionslov. Den Mand, der var udsat til at fremføre denne Sag, og som havde arbejdet for den i Organisationen, er imidlertid den Overpakmester, som er blevet dræbt paa Odense Station. Derfor har Organisationen foreløbig lagt denne Sag til Side og anmodet mig om at omtale den i dette høje Ting og henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage sig alvorligt af denne Sag for at faa en Ændring i Postfunktionærernes Pensionslov. Jeg vil herved anmode den højtærede Minister om at tage sig alvorligt af denne Sag, og kan der gøres noget, saa at disse to Etaters Tjenestemænd bliver ligestillede med Hensyn til Pension, som de er det med Hensyn til Lønningsforhold, vil det være ret heldigt.

Den højtærede Forsvarsminister vil jeg med faa Ord takke, fordi Fiskerne i Sundet, vistnok særlig de fra Kastrup, har faaet eftergivet de Bøder, de har faaet, fordi de ikke har overholdt den Rute, der var bestemt fra Ministeriets Side. Jeg maa sige, at naar de overtraadte de fastsatte Regler, var det, fordi disse var saaledes, at Fiskerne ved at overholde dem ofte ikke kunde komme ind til København med deres Fangst før Kl. 1—2—3 om Eftermiddagen, paa en Tid, da al Torvhandel ophører. Jeg vil ligeledes takke, fordi der er sket nogle Forbedringer i den Rute, hvor de tidligere skulde sejle for at naa deres Fangststeder. Det er en ikke saa lille Lettelse, de har faaet. Men Fiskerne fra Fiskeriforeningerne langs Sundet har indgivet et Andragende til Ministeriet om at faa Erstatning for de Tab, de har lidt ved den store Minespærring i Sundet, og jeg vil gerne anbefale dette Andragende. Fiskerne er almindeligvis ikke godt stillede, og der er her ved Sundet mange fattige Fiskere, der er blevet hindret i deres Arbejde. Det er en meget ringe Fangst, mange af dem har faaet, og adskillige har